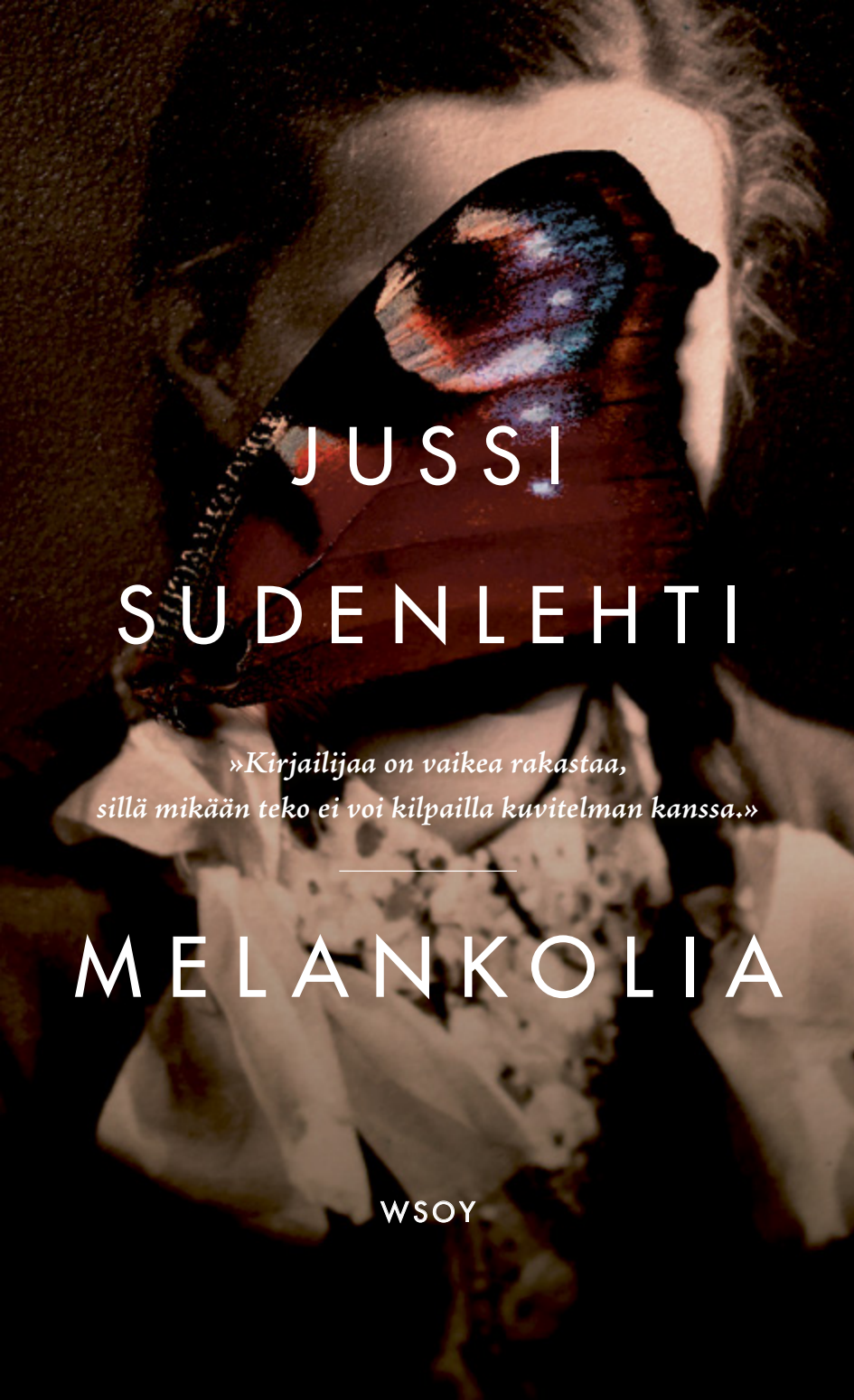

JUSSI SUDENLEHTI

*»Kirjailijaa on vaikea rakastaa,
sillä mikään teko ei voi kilpailla kuvitelman kanssa.»*

MELANKOLIA

WSOY

JUSSI
SUDENLEHTI
Melankolia

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© JUSSI SUDENLEHTI JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-47445-7

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

*»On paras olla puhumatta kovin suureen ääneen siitä,
että maailma on paha ja minä itse olen hyvä.«*

HENRIK NORDEBRANDT, suomentanut Leena Vallisaari

Henkilöt

Samuli 1982

Taloudellisesti menestynyt kirjailija, joka kärsii kroonisesta melankoliasta, *melancholia chronica*.

Sama diagnoosi kuin Aleksis Kivellä, mutta ilman loukattua kirjailijan kunniaa.

Helené 1991

Pariisissa syntynyt ja siellä elänyt vahvahiuksinen, ja hentoluinen nainen. Pariisilaisista rakastajista syntyneiden mielikuvien vastaisesti Helené rakastaa sosiaalista mediaa.

Martta 1982

Epätoivoinen kiinteistövälittäjä, joka myy asuntonsa kuolinilmoituksen avulla. Samulin nuoruudenrakkaus.

Helena 1918

Samulin isoäiti. Tyttö, jonka sieluun hevonen oli potkaissut kavion muotoisen vapauden jäljen.

Porvariperheen silkki-ihoinen perijätär.

Johannes 1918

Samulin isoisä, jonka malttamaton luonne rikkoi
näkyttömiä muureja ja jonka käsien tärinälle
ei tullut loppua.

Anja 1880

Helenan äiti. »*Petite hystérie* – pieni hysteria»,
sanoisi Sigmund Freud, ollakseen taas väärässä.
Porvarisperheen paksupovinen ja tulisilmäinen raataja.

Franz 1870

Jämäkkä ja vakaaleukainen perijä, jonka vaatekaapista
löytyi kaksikymmentä erilaista sakettia.

Samos – syntymävuosi tuntematon

Sisällissotaa Raunistulaan Tampereelta paennut
toisen polven prostituoitu.

Esko »Eki» 1900

Väärentäjä ja taiteilija, joka teki niin kauniita
väärennöksiä, että pankinjohtajan silmään ne näyttävät
paremmilta kuin oikeat setelit.

Tauno 1895

Johanneksen isä, joka saapui Satakunnasta Raunistulaan
opiskelemaan ja luopui runojen kirjoittamisesta.

Sirpa 1940

Tarinankertoja, joka piti ehkä
kangasputiikkia Raunistulassa.

*Olen aina miettinyt, mistä lika sydämessäni johtuu.
Synkkyys, joka ei peseydy pois kalleimmassakaan kylpy-
lässä. Mikä on tämä tila, josta on tullut minulle riippu-
vuus? En pysty hengittämään ilman vihaa.*

*Voisin jatkaa tätä piehtarointia ikuisuuksia. Mitä
syvemmälle pääsen itseeni, sitä tummemmiksi värit
muuttuvat.*

Rakastan työläisiä. Surullisia kohtaloita.

Kuorimattoman, kylmän perunan tuntua käsissä.

*Silloin ihminen on elossa. Ja vasta silloin jotain
minussa läikähtää ja sydän on hetkeksi täynnä. Nyt tie-
dän.*

Tämän taudin nimi on melankolia.

Ja tämän kaupunginosan nimi on Raunistula.

*Se mitä ihminen ei saa verenperintönä, sen hän voi
oppia. Minä en olisi halunnut tätä taakkaa, mutta se
annettiin minulle. En olisi halunnut kokonaista kau-
punkia sisälleni.*

Mutta muut olivat liian heikkoja kantamaan.

ENSIMMÄINEN
OSA

Ensimmäinen näytös, nykyaika

OLI VAPPUVIIKKO. Kävelin Tuomiokirkolta sillan yli ja käännysin välimerellisen ravintolan kohdalta jokirantaan. Kaikki oli nykyisin välimerellistä. Ihmiset, ruokavalio, ilmasto ja elämäntapa.

Pahvilaatikon värinen joki virtasi hiljaa. Jäiden lähdöstä oli vasta kolme viikkoa, mutta ensimmäiset kalastajat olivat saapuneet oluttölkkeineen rautatiesillan alle. Rannan tuntumaan rakennettu laituri natisi jaloissa, ja lenkkeilijät juoksivat ohi värikkäissä asuissa niin tasaisesti, että juoksun rytmi muuttui kakofoniasta sinfoniaksi, mitä lähemmäksi pääsin laiturin päätä. Oikaisin Sillankorvan ohi, sillä sieltä pääsi nopeimmin Raunistulaan.

Aukiolla katkokäveli puliukkoja, toiset pellolla ja toiset tiellä. He hortoilivat pitkin piennarta kuin hুলut vanhoissa mielisairaaloissa ulkoilu-aikaan. Hoitamattomat niityt ja käärmeen lailla tempoileva hiekkatie olivat vielä alkukeväästä kosteita. Koko maisema vaikutti hetken tutulta.

Aurinkoinen terassi oli ympäröity vihreällä rauta-aidalla, ja kaksi naista poltti makean tuoksuisia savukkeita katetun pihan kuluneilla muovituoleilla. Oliko aidan tarkoitus estää heitä lähtemästä, vai estää muita tulemastakin sisään?

Olemme aina tarvinneet raja-aitoja. Muureja on maailmassa niin paljon, että yhteenlaskettuna ne riittävät koko maapallon ympäri. Muureja on siellä, missä emme edes tiedä niitä olevan. Muureja on Marokossa, Israelissa, Unkarissa ja Irakissa. Listaa voisi jatkaa loputtomiin. Vaikka yksi kuuluisimmista, Berliinin muuri, murrettiin, se ei ollut alku millekään uudelle, vaan sen jälkeen on rakennettu enemmän muureja kuin koskaan aikaisemmin. Kaikkia muureja ei ole luotu kestäväksi. Trumpin rakennelmasta osa kaatui tuulella, ja toivon omille esteilleni samaa.

Minun muurini ovat menneisyydessäni, sillä ihminen, joka ei ymmärrä historiaansa on nykyhetkessä sulkenut itsensä merkityksiltä. Se on otollista maaperää tyhjyydelle, josta olen kärsinyt koko ikäni.

Minun kohtaloni on melankolia, enkä tiedä, onko se sairaus vai etuoikeus. Sen tiedän, että raja surumielisyyden ja arjen välillä on heikko, ja maailma virtaa minusta läpi suodattamattomana.

Tarve rajojen vetämiseen muistuttaa minua heikkouksista. Olemme aina halunneet aidata ulos ne, jotka uhkaavat meitä. Ihmiset, jotka ovat köyhempiä, tyhmempiä, älykkäämpiä tai erivärisiä. Eniten meitä pelottavat ihmiset, jotka eivät ole luovuttaneet itseään

maailmalle. He muistuttavat meitä erotiikasta, kuolemanvietistä, rahasta, halusta ja rakkaudesta.

Raunistulaa ei erottanut paremmasta väestä kuin Raisiontie. Raunistula oli Pohjoisen Euroopan ensimmäinen ja viimeinen vapaa kaupunki. Raunistulassa muurit olivat näkymättömiä.

Näkymättömien esteiden ylittäminen on ollut aina kaikkein vaikeinta. Mitä korkeampi seinä on, sitä enemmän se kutsuu kapinaan. Näkymätöntä vihosta on mahdoton voittaa. Sellainen vihollinen on rakennettu hiljaisuudella. Eivät sanat, vaan sanattomuus, saa meidät toistamaan historiaa kyseenalaistamatta. Hiljaisuus on muoto, veden tuoksu.

Tämä osa maata ei kuulunut koskaan kaupunkiin, jos kuuluu vieläkään. Se oli kaiken kaavan ulkopuolella. Tänne muuttivat työläiset, jotka eivät rohjenneet kaupunkiin asti. He vuokrasivat kaavoittamatonta maata ja rakensivat torpan miten halusivat. Ilman sääntöjä, ilman julkisivujen samankaltaisuutta. Kaupunki oli vapaa, sitä eivät rajoittaneet arkkitehdin tarkka kynä ja loputtomat neuroosit symmetriasta.

Minä olin luonut viimeisimmän kirjan julkaisun jälkeen ainoastaan muureja. Ensin minun ja Martan välille ja nyt estämään Helenää pääsemästä lähemmäksi.

Minä ja Heléne olimme alkaneet etäännyä toisistamme. Olimme muuttaneet kaksi vuotta sitten Suomeen, sillä uskoin viileän ilmaston auttavan Helenén

ongelmiin ja minun ahdistukseeni, joka paheni Pariisissa asuessani. Kuvittelin sen olevan syy etääntymisellemme. Kirjailijaa on vaikea rakastaa, sillä mikään teko ei voi kilpailla kuvitelman kanssa.

Raunistulan puutalot rakennettiin puhtauden takia. Vähemmän sairauksia, uskottiin. Se mikä oli kaunista, sen tiedettiin olevan myös puhdasta. Niin ajattelivat Martta, Helené, isoisäni ja hänen puolisonsa, mutta saattaa olla, että loppua kohden he huomasivat erehtyneensä.

Ylitin radan ja katselin uusia kerrostaloja, joita rakennettiin kovaa vauhtia. Horisonttiin ulottuvaa nostokurkien auraa, joka pommitti vanhoja rakennuksia maan tasalle ja nosti taas uusia elementtejä pystyyn. Uusien elementtien sisään synnytettiin uutta elämää. Uusia suhteita, pettymyksiä, rakkautta ja eroja. Se oli kaupungin kiertokulku, ja se loppui vasta kun kaikki vanha oli tuhottu.

Joen rannalla, jos kuunteli tarkkaan, saattoi kuulla, miten kova tuuli kiersi vielä vanhojen siilojen rannoissa synnyttäen matalalla väriseviä ääniä.

Yli satavuotiaat siilot olivat laitapuolenkulkijoiden ja graffitintekijöiden majapaikkoja. Niissä elivät ne, jotka kantoivat mukanaan tämän kaupunginosan historiaa. Siiloissa säilytettiin aikoinaan rehua koe-eläiminä käytetyille hiirille. Siilojen ansiosta ymmärsimme ihmisiä paremmin. Ihanat, suojellut, romahdusvaaraiset siilot, puliukkojen siilot. Tuulisten päivien siilot, romun ja kellastuneiden märkien pape-

reiden siilot. Monipuolisten elämänmuotojen siilot. Siilot.

Toisin kuin Helené, Martta inhosi tyhjyyttäni. Olin löytänyt tähän asti elämäni vain kaksi rakastettua, jotka vihasivat niitä puolia, joita itse pystyin sietämään.

Helené taas inhosi nostalgisuuttani. Se muistutti häntä siitä maailmasta, johon hän ei päässyt mukaan. Silti nostalgiaisuus ei ollut se tekijä, joka veti meidät lopulta kauemmas toisistamme. Se, mitä pystyy vihaamaan, ei voi olla näkymätön salaisuus kahden ihmisen välillä.

Todellinen salaisuus välillämme oli tämä kaupunginosa ja sen tapahtumat. Ilman ymmärrystä olin varma, että kadottaisimme toisemme, sillä olin tuntenut jo pitkään, että minua ei ollut olemassa. Minun piti löytää Sirpa, joka tunsu Raunistulan historian ja isoisäni.

Kävelin Raunistulan läpi Sirpan putiikille ja jäin tuijottamaan tietä ja siltaa, joka erotti ihmiset toisistaan. Paksupalkkista siltaa, joka nökötti rautateiden päällä ja jonka yli kulki tuhansia ihmisiä päivittäin ilman, että he kertaakaan miettivät, mitä pitkin menivät. Sitä mitä silta oli nähnyt, sitä mitä se oli edustanut ja mitä sen molemmilla puolilla oli tehty. Nämä olivat näkymättömiä muureja.

Toinen näytös, 1929

JOHANNES POTKI hiekkaa ja katsoi, miten suuri silta valmistui palkki kerrallaan. Ensin tehtiin pitkästä tavarasta pohjatyö. Silloin koko kaupunki tuoksui puulta, ja laudankappaleiden sahaamisesta syntynyttä purua pystyi työntämään tyttöjen paidan alle niin, että heidän selkänsä kutisivat aina seuraavaan päivään asti. Silloin junat kulkiivat tiheämpään ja tervantuoksuisen vaunun kyytiin pystyi halutessaan hyppäämään aina, jos juna hidasti vauhtiaan Raunistulan kohdalla lähellä päärautatieasemaa.

Sillan piti joskus yhdistää kaksi maailmaa. Toisessa maailmassa oli Eskon kertomuksen mukaan kaikkea sellaista mitä Raunistulassa ei ollut. Rahaa, värikkäitä vaatteita, mausteita, jotka polttivat suuta, ja miehiä, jotka pukeutuivat parhaaseen kankaaseen, joka oli leikattu tarkasti. Johannes ei ollut koskaan ylittänyt rajaa. Hän oli yksitoistavuotias ja asunut koko ikänsä Raunistulassa. Paikassa, joka ei kuulunut mihinkään.

Esko oli asunut Raunistulassa vielä pidempään mutta kävi toisella puolella töissä. Esko kertoi Johan-

nekselle uusista puutaloista, joiden seinien maalit eivät olleet rapistuneet. Asematalosta, jonka edessä oli kymmenien mustien autojen joukko odottamassa junastanousijoita. Kauniista taloista jokirannassa ja ihmisistä, jotka käyttivät puupohjaisia nahkakenkiä ja liiviä jopa arkena. Jugend-tyylisistä linnoista, joiden jokaisessa huoneessa oli ikkuna. Ja siitä miten yhdessä talossa oli vajeria pitkin kulkeva laite, joka kuljetti ihmisiä ylöspäin huoneisiin, joista korkeimmat tavoittelivat jopa pilviä. Jo pienestä asti Johannekseen istutuivat nostalgia ja kaipaus paremmasta maailmasta. Haave hölmöille, haave, jota ei olisi saanut ruokkia, vaan sen niskat olisi pitänyt katkaista riittävän ajoissa kuin kesäkissalta ennen pakkasia.

Johannes paukautti henkseleitään. Hänen paitansa oli kulunut ja keltainen monen pesun ja rytäköinnin jälkeen. Vaatteita oli kahdet. Toiset puettiin pyhänä ja toiset arkena. Jos paitaa ei jaksanut illalla pestä, piti sen saastaisuutta sietää vielä koko seuraava päivä.

Raunistulassa Johannes oli oppinut tappelemaan. Jos joku ylitti kaupunginosien välisen rajan, piti ensimmäisenä lyödä. Tämä totuus siirtyi Johannekselle edelliseltä sukupolvelta. Eskolta ja hänen isältään kertomuksena ja verenperintönä, jota ei sopinut kyseenalaistaa. Johannes oli nähnyt pienenä äidin paikkaavan isää kylätappeluiden jäljiltä riittävän usein uskoakseen hyökkäyksen olevan ainoa puolustus. Ainoastaan paha maine piti ihmettelijät poissa Raunistulasta.

Johannes mietti ihmisiä vaijerikuljettimen kyydissä.

Rata valmistui kauan ennen siltaa, ja epätoivoisimmat olivat hypänneet radalla kulkevan junan alle. Kaikialla kiersi tarina, jonka mukaan ne, jotka yrittivät ylittää Raunistulan rajat, jäivät nopean junan alle. Juorun mukaan öisin junista ei kuulunut ääntä, ja ne ilmestyivät pimeydestä lähes näkymättöminä. Tällaiset tarinat pitivät yllä tasapainoa ja rauhaa, vaikka ne olivat valetta.

Johannes mietti, oliko toisella puolella samanlaisia uskomuksia.

Raiteet tärisivät, juna pyyhkäisi ohi ja höyry täytti ilman. Junissa oli jotain kaunista. Niiden veturit näyttivät rautakypärineen sotilailta, ja se miten ne puhkuivat elinvoimaisina kuin härät nähdessään punaista, teki Johannekseen vaikutuksen. Maa lakkasi tärisemästä ja Johannes jatkoi kävelyään rakennustyömaalle päin.

Iltaisin työmaalla ei liikkunut kuin vartija, jonka reitin Johannes tiesi. Hän pujahti aidan välistä sisään ja kiersi etsimässä jotain sellaista, minkä saisi helposti irrotettua ja myytyä. Tauno oli opettanut häntä.

»Kyse on selviytymisestä», Tauno sanoi aina, »ei me varkaita olla», hän jatkoi.

»Minäkin elin aina niin kunniallisesti, mutta pakko mikä pakko.»

Tauno oli jatkanut Fannyn ja Akustin iltavirkkaa Raunistulassa. Viinaa myytiin poliiseille ja kaikille tarvitsijoille. Virkavalta oli heidän puolellaan, koska oli kaikkien etu, että kaupunkilaiset saivat viinaa.

Raunistulassa ei päivystänyt hengenhaistelijointa, eikä tehty yllätysratsioita. Ilman viinaa ihmisistä tuli levottomia ja holtittomia.

Pari pulloa kotipolttoista varastossa varmisti sen, että ihmiset pääsivät pakoon tunteitaan. Niin oli ollut niin pitkään kuin oli ollut ihmisiä.

Johanneksen luonne oli alusta asti utelias. Hän oli valmis menemään pidemmälle kuin muut. Vaikka Tauno yritti opettaa häntä selviytymään Raunistulassa, hän näki pojan silmissä jo lapsesta asti sellaista periksiantamatonta kiinnostusta ulkomaailmaa kohtaan, joka johtaisi lopulta ongelmiin.

Johannes jatkoi työmaan ohi pidemmälle joutomaan puolelle ja oli kohta lähellä rajaa. Hän katseli suuria kivitaloja Puolalanmäellä. Kaupungissa oli seitsemän kukkulaa. Golgata oli kukkula, sen Johannes oli oppinut Raamatusta. Olivatko nämä samantlaisia kukkuloita? Kukkuloita joilla joku joutui sovitamaan syntinsä?

Tuli pimeä, ja elohopealamput syttyivät kuin pienet tähdet Turun kaduille. Johannes tuijotti suurta taloa kukkulalla, ylväintä niistä. Tauno tiesi kertoa, että keskiajalla siellä hoidettiin spitaalisia. Hän kertoi, että kukkulalle oli haudattu spitaalisia, joista tarttui sellainen tauti, että kaikki raajat tippuivat. Ja sen kukkulan talon muijia ei saanut panna, tai muuten tippui kulli. Kaikki tarinat oli luotu sitä varten, että kukaan ei koskaan uskaltaisi rikkoa näkymätöntä rajaa, mutta Johannes oli lähellä.

Kolmas näytös, 1929

HELENA JUOKSI kukkulan korkeimmalle kohdalle ja katsoi, miten kaupunki avautui hänen alapuolellaan. Oikealla oli peltikattoinen pieni puutalo. Vasemmalla taas suuria jugend-rakennuksia ja tyttökoulu, jonka pihalla suurinappisiin takkeihin pukeutuneet tytöt leikkivät amerikkamummaa. Tytöt seisoivat ringissä ja tekivät pieniä pantomiimiiliikkeitä riippuen siitä, mitä esinettä piti arvata.

Kadun yli talojen seinästä toiseen roikkuivat vaijerit ja niissä lamput, jotka sytytettiin pimeään tullen. Helena rakasti hetkeä ennen pimeää. Niissä hetkissä oli samaa eloisuutta, jota hän aisti äidissään enää harvoin. Ne olivat hetkiä, kun Anja unohti roolinsa ja hänen silmiinsä syttyi vimma. Se ei ollut pelottava liekki niin kuin äidin kiivastuessa. Helena ei ymmärtänyt vielä äitiään, sitä mitä Anja kantoi mukanaan.

Helena ei koskaan saanut leikkiä kotona. Se oli liian rahvasta. Hänet oli opetettu pukeutumaan hyvin, keskustelemaan sujuvasti ja käyttäytymään. Kaikki tämä johtui hänen isästään. Franz oli jo pit-

kään kantanut kaupungissa mainetta arvokkaana miehenä, eikä lapsen sopinut kyseenalaistaa käytöksellään isänsä mainetta tai saada häntä näyttäytymään huonossa valossa. Ei lapsen eikä vaimon.

Torille viettävän kadun päässä oli hevosia kärryineen. Ajurit vetelehtivät läheisillä rappusilla ja polttivat kessua sormien välit kellertävinä. Välillä yksi heistä kävi hakemassa peltiseen vesiämpäriin lisää vettä, jota hevoset joivat ahnaasti, ja heidän edessään vielä hetki sitten kuivat mukulakivikadut täyttyivät vedestä, jota paksut turvat pärskivät keskipäivän kuumuudessa.

Oli hiljaista, vaikka joka puolella oli ihmisiä. Kaupunki ei liikkunut. Mukulakivinen katu laskeutui torille asti ja nousi taas uudestaan Kaskenmäelle. Puolalanmäen puolella kaupunkia oli vehreitä puita katujen reunoilla. Ne tavoittelivat kevätlehtineen kivitalojen parvekkeita.

Kaskenmäen päällä oli toinen maailma. Kirsikkapuut ja huvipuisto, niin oli Anja kertonut Helenalle. Joskus sunnuntaisin, kun liikenne oli hiljainen, Helena yritti kuunnella, toisiko tuuli lasten naurua huvipuistosta asti.

Helena kipusi Puolalanpuiston korkeimmalle kohdalle ja haaveili usein toisesta mäestä ja toisesta elämästä.

Tuuli heilutti Helenan tukkaa. Se oli kasvanut pitkäksi, ja aina puistossa juostessaan Helena vapautti sen ja sai olla hetken elossa ilman sääntöjä.

Franz, Helena ja Anja asuivat Albatrossin talossa. Se oli vankkarakenteinen kivitalo Puolalanpuiston törmällä, ja sen ikkunat osoittivat Pohjolan kaupunginosaan, ja idän puoleisesta osasta taloa, jossa oli myös Helenan makuuhuone, pystyi katselemaan Raunistulan suuntaan. Ikkunastaan Helena näki pienen kaupunginosan, kuin lapsen tulitikuista rakentaman leikkikylän, jossa talot olivat satunnaisessa järjestyksessä ja ihmisiä virtasi edestakaisin. Hän katseli iltaisin nukkumaan mennessä siltaa ja mietti, mitä silta joskus yhdistäisi.

Helena solmi tukkansa kiinni ja juoksi sisälle. Hän sai vaivoin avattua raskaan puuoven, jossa oli rautaiset karmit ja koristeita kuin keskiaikaisessa kirkossa. Franzin isä, Helenan pappa, oli rakennuttanut Albatrossin talon. Se valmistui kaksikymmentä vuotta sitten, ja Franz ja Anja olivat muuttaneet siihen asumaan. He saivat kaksi kerrosta. Oman asunnon ja sen mukana myös korkean vinttihuoneiston ylimmässä kerroksessa. Muut asunnot myytiin tai vuokrattiin.

Helena juoksi sisälle ja painoi hissin nappulaa. Hän venytti rautaovet levälleen ja pujahti hissiin. Vajerit nytkähtivät liikkeelle ja nykäisivät hissiä niin, että Helena tunsu vatsansa kääntyvän ympäri. 1, 2, 3, 4. Hissi pysähtyi, ja Helena oli rapussa. Hän sulki ovet ja muisteli isänsä kertomaa tarinaa.

Ensin he luulivat sitä nostolaitteeksi, mutta koska se kulki rataa pitkin myös alaspäin, piti sille keksiä

joku muu nimi. Rataa pitkin kulkeva nostolaite oli liian pitkä nimi. Ei kukaan voinut sanoa, että mennään rataa pitkin kulkevaan nostolaitteeseen. Piti keksiä muuta, hissi. Hissi oli ensimmäinen sana, jonka Helena oppi sanomaan. Nyt hän puhui yksitoistavuotiaana jo taitavasti ruotsin ja suomen lisäksi saksaa.

Helena katseli oman huoneensa ikkunasta Rautistulaan päin. Se oli kielletty alue, sinne ei saanut mennä. Isä oli varoittanut ja äiti myötäillyt isää kuten hänellä oli tapana. Mutta Helena oli toisenlainen, hän jänosi seikkailuja, jotain mikä rikkoisi kirotun tasapainon. Huolimatta kielitaidostaan Helena ei vielä osannut selittää, mikä heidän elämässään häntä häiritsi. Se oli opeteltua elämää. Heidän elämänsä oli tanssijan hymy, jonka taustalla oli vuosikymmenien harjoittelusta johtuva kipu.

Anja koputti oveen ja pyysi Helenaa ruokailemaan, illalliselle salin puolelle. Helena ei reagoinut äitinsä pyyntöön vaan oli liimannut nenänsä ikkunaan niin, että jokainen uloshengitys teki ikkunan pintaan huu-rua. Lämmin ja kylmä ilma kohtasivat pimenevässä illassa. Aurinko vei mukanaan lämmön. Hänen huoneensa oli kaunis vankila, kultainen häkki.

Anja sulki oven perässään, käveli saliin ja kertoi Franzille Helenan lepäävän. Hän suojeli tyttöä isältään, joka oli hänen mielestään liian vaativa lapselleen. Anja halusi suojella Helenan tunteita paremmin kuin hänen omat vanhempansa olivat pystyneet suojelemaan häntä lapsena.

»Helena nauroi,
Johannes suuteli häntä kaulalle.
He makasivat hetken päällekkäin,
kunnes vilkaisivat toisiaan silmiin,
ja vaihtamatta sanaakaan tiesivät,
että sen oli aika tapahtua.»

Samuli on menestynyt kirjailija, joka ei saa otetta työhönsä eikä rakkauteensa. Hän etsii isoisänsä Johanneksen tarinasta syytä omaan melankoliaansa, ja vähitellen alkaa rakentua kuva: Johannes syntyy vuoden 1918 Turussa työläisten Raunistulaan ja tietää, että junaradan kohdalla kulkee jyrkkä luokkaraja, jota ei saa ylittää. Radan takana elää kuitenkin Helena, Albatrossin talon ainoa tyttö, jonka silkkistä, huolella vaalittua ihoa Johanneksen on mahdotonta vastustaa. Rakkaus vaatii hirmuteon, jonka seuraukset Samuli löytää ennen pitkää omista käsistään.

Melankolia on väkevä ja aistivoimainen romaani rakkaudesta, rajoista ja kuolemasta.

	 9 789510 474457
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-47445-7